

ŽIVOT HORÁKOVSKÉ JEDNIČKY ANEB VE STÍNU LÍPY

„Pokud máte nějaké dotazy ke svým rodičům, prarodičům, tak se jich ptejte teď, dokud jsou na světě.“

Jiřina Kudličková, rozená Poláčková, se narodila 11. dubna 1950 v Brně. Většinu svého života prožila v rodném domě v Horákově, který nese symbolické číslo popisné jedna. Měla milující rodiče, kteří vlastnili soukromé hospodářství. Tady celá rodina společně hospodařila a paní Jiřina se svojí o čtyři roky starší sestrou Albínou zde vyrostla. Vřele vzpomíná na svoji babičku, která ji vychovávala. Silný je příběh jejího dědečka, který se svými přáteli zasadil po návratu z první světové války horákovskou lípu, která je tu symbolem míru dodnes. * Nelehký život měl i její tatínek, který nakonec pod nátlakem podepsal vstup do JZD, kde společně s maminkou mnoho let na různých pozicích pracovali.

Paní Jiřina chodila do školy velice ráda. Nejdříve na základní školu v Horákově, poté ve Tvarožné. S láskou vzpomíná na své učitele. Nejvíce jí k srdci přirostla literatura a jazyky, ale také tělesná výchova. Hrála ochotnické divadlo a účastnila se recitačních soutěží, kde se například setkala s pozdější herečkou Libuší Šafránkovou. V mládí psala básně. Po absolvování základní školy studovala na gymnáziu humanitní směr. Maturovala v roce 1968. Poté si dostudovala obor Kulturně-výchovná činnost, Mimoškolní a volnočasová výchova a vzdělávání dětí, mládeže a dospělých. Vzdělává se celý život, absolvovala například lektorský kurz džezgymnastiky, specializační kurz zdravotní tělesné výchovy, kurz kosmetických služeb a manikúry nebo seminář Zen Shiatsu.

Dětství prožila v tvrdých padesátých letech, mládí v uvolněných letech šedesátých. Vzpomíná na období pražského jara i na okupaci Československa. Podepsala manifest 2000 slov aktivizující veřejnost a účastnila se demonstrací 21. srpna 1969 v Brně, při kterých byli zastřeleni dva mladí lidé.

Poprvé se vdala v roce 1972, ve stejném roce se jí narodil syn David. Z druhého manželství má syna Luďka, který se narodil v roce 1978. Podruhé se rozvedla v roce 1992.

Pestrý byl i její pracovní život. Nejdříve pracovala jako administrativní pracovníce v První brněnské strojírně, po mateřské jako sekretářka proděkana na právnické fakultě. Po návratu z druhé mateřské dovolené působila jako učitelka Mateřské školy v Mokré, dále jako lektorka taneční a pohybové školy Starlet a nakonec mnoho let jako vedoucí pionýrské skupiny při ZŠ Mokrá. Mnoho let pracovala v tělovýchovné jednotě Mokrá jako lektorka džezgymnastiky. Po revoluci pokračovala v práci na ZŠ Mokrá jako vedoucí vychovatelka školní družiny a roku 2008 odešla do důchodu.

Celý život zasvětila kvalitnímu trávení volného času dětí a mládeže. Mezi její koníčky patří umění, vzdělávání, džezgymnastika, aerobik, rehabilitační cvičení, jóga, kosmetika, cestování, cyklistika, Tai Chi, poezie, divadlo a její „babinec“.

Momentálně jsou ale její největší vášní a koníčkem její vnoučata Lukáš a Matteo a pravnuček Tobiáš. Právě oni jsou společně s jejími syny jejím největším životním štěstím. Když je potřeba, stále zaskakuje ve školní družině. Chodí na univerzitu třetího věku, kde se učí španělsky. Jejím velkým koníčkem zůstalo divadlo, zpívá ve sboru Cantare a sní o cestování k moři. Doma ji hlídá malá a neposedná čivava. Navzdory zdravotním komplikacím je paní Kudličková stále akční a plná života.

„Já jsem chodila do školy ráda. Pro některé lidi je to nepředstavitelné, a vidíte, jsem ve škole do dneška.“

* Tento příběh zpracovala v článku „Příběh dědečka Aloise Kameníka, vojáka rakouské armády“, který vyšel v Mokerském zpravodaji v lednu 2015.